

skrifter skal skabe Formodning for, at den skyldige Part har grebet til Krig, der falder ind under Pagtens Art. 16, udtalte den svenske Delegerede *Sandler*, at det ikke var klart, om Sanktionerne efter Art. 16 skulde kunne anvendes, selv om de i Artiklen foreskrevne Betingelser (Tilsidesættelse af Art. 12, 13 eller 15) ikke forelaa. Han havde ikke noget imod, at Sanktionerne bragtes til Anvendelse overfor en Stat, der havde tilsidesat Raadets enstemmige Beslutninger, selv om vedkommende Stat ikke havde krænkede Bestemmelserne i Art. 12, 13 eller 15. En saadan Udvidelse af Sanktionerne havde Sverige ogsaa erklæret sig rede til at gaa ind paa under Forhandlingerne om at tilvejebringe Overensstemmelse mellem Kelloggpagten og Forbundspagten.

Generalsekretær *Lange*, der havde været Rapportør for den ovennævnte Komité, svarede hertil, at Spørgsmaalet om Maaderne for Anvendelsen af Art. 16 var uberørt af Konventionen, der ikke tilsigtede en systematisk Anvendelse af Sanktionerne. Den talte kun om en Formodning, der skulde være vejledende for Raadet, saa længe det modsatte ikke var bevist, Lord *Cecil* var ogsaa af den Formening, at Sanktionerne ikke udvidedes ved Konventionen. For at Artikel 16 kunde komme til Anvendelse, maatte en Række Betingelser foreligge, men den afgørende Betingelse var dog, at en af Parterne havde grebet til Krig. Den nederlandske Delegerede *François* erklærede, at Holland frafaldt et Forbehold, det tidligere havde taget over for Art. 4, da det efter de foreliggende Oplysninger var klart, at hvert enkelt Forbundsmedlem fuldtud havde Ret til at afgøre, om Art. 16 var anvendelig, naar Spørgsmaal herom opstod.

Om Forhandlingerne vedrørende de enkelte Bestemmelser kan det endnu nævnes, at der var en længere Diskussion om Udcastets Art. 6 angaaende Meddelelser til Offentligheden om Raadets Forhandlinger og Afgørelser og om de formelle Bestemmelser. Det er, for at Konventionen kan træde i Kraft, nødvendigt, at den er ratificeret eller tiltraadt af 10 Stater. Parterne kan

ved Ratifikationen eller Tiltrædelsen tage Forbehold om, at Konventionen ikke skal træde i Kraft for deres Vedkommende, førend den er ratificeret eller tiltraadt af nærmere angivne Stater. Man drøftede i Udvalget, hvorvidt det vilde være nødvendigt, at Raadet udtrykkeligt anerkendte at ville paatage sig de Forpligtelser, Konventionen vilde paalægge det, men kom til det Resultat, at Konventionen, naar den var godkendt af Forsamlingen, ogsaa maatte være bindende for Raadet.

Konventionen vedtoges af Forsamlingen den 29. September og staar aaben for Undertegnelse indtil den 2. Februar 1932. Efter denne Dato kan den tiltrædes. Den kan undertegnes og tiltrædes af alle Forbundsmedlemmerne og af saadanne Ikke-Forbundsmedlemmer, som Raadet beslutter at sende den til.

For Fuldstændighedens Skyld bør det her nævnes, at der under 3. Udvalgs Forhandling om Konventionen fremsattes Forslag om, at den skulde indeholde Bestemmelser om afstuede Omraader mellem Staterne, men at man fandt, at Aftaler herom burde tilvejebringes gennem tosidede Aftaler mellem de interesserede Stater, at man fra polsk Side foruden de Bestemmelser om foreløbige militære Forholdsregler, Konventionen indeholder, gerne i denne vilde have haft optaget en Bestemmelse om, at Raadet, hvis det fandt, at en af de kontraherende Parter havde overtraadt en international Forpligtelse med Hensyn til vedkommende Stats Rustninger, skulde anmode de øvrige kontraherende Magter om at sætte igennem, at den paagældende Stat overholdt den nævnte Forpligtelse, men at Udvalget fandt, at en saadan Bestemmelse laa uden for Konventionens Rammer og naturligst maatte rejses paa Afrustningskonferencen, samt at der efter Ønske af den britiske Delegation i Konventionen indsattes en Bestemmelse om, at Konventionen ikke skulde have Indvirkning paa Retten til fri Passage gennem Suez-Kanalen, saaledes som fastsat i Konventionen af 29. Oktober 1888.